

Περὶ τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ Πήλικα ἄπας σχεδὸν ὁ τύπος τῆς πρωτεύουσας ἐνησχολήθη, καὶ ἀποσπάσματα εἰς αὐτὸν ἐδημοσίευσεν. Ἰσως δὲ περὶ οὐδενὸς ἄλλου βιβλίου ἐγράφησαν τόσαι ἀντίθετοι κρίσεις ὅσαι περὶ τούτου. Ἦτο δὲ τοῦτο φυσικόν· διότι ὁ χαρακτηρισμὸς, ὃν ἔδωκεν ὁ συγγραφεὺς εἰς τινα τῶν προσώπων μεθ' ὧν συνειργάσθη, καὶ τὰ ὅποια φέρει ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς σκηνῆς, ἐκρίθη οὐχὶ ὁ ἀληθὴς ὑπὸ τῶν διαφερομένων ἐπιζώντων ἀπογόνων αὐτῶν. Ὅπως δὲ ποτε ὁμοίως καὶ αἱ ἀντίθετοι αὐταὶ κρίσεις ἀποδίδουσι ὠφέλιμον εἰς τὸν ἱστορικὸν τοῦ μέλλοντος.

Τὰ ἀπομνημονεύματα ταῦτα φέρουσι ἐντελῶς προσωπικὸν χαρακτῆρα. «Δὲν εἶνε», γράφει ὁ Πήλικας «ἡ παροῦσα ἔκθεσις τῶν πράξεων τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως διηγήσις, ἀλλ' ἐν μόνον μέρος τῆς ὅλης εἰκόνας, ὅσον μὲ ἀποδλέπει καὶ ὅσον γνωρίζω». Ἀναφέρονται δὲ εἰς χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς 28 Αὐγούστου 1853 μέχρι τῆς 16 Μαΐου 1854.

Ὁ Πήλικας κατελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα τῷ 1835 μετὰ τὴν περάτωσιν τῶν νομικῶν αὐτοῦ σπουδῶν ἐν τῇ φιλελευθέρᾳ Ἑλβετικῇ διωρίσθη καθηγητῆς τοῦ πολιτικοῦ δικαίου τῷ 1837 ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ, μὴ ἐπιδιώξας ἕνεκα τῶν κλίσεων αὐτοῦ τὸ πολιτικὸν στάδιον. Δὲν ἠρέσκετο εἰς τὴν πολιτικὴν, ὡς ῥητῶς ἀναφέρει, ἀλλ' εἰς τὴν κατ' ἰδίαν μελέτην καὶ τὴν διδασκαλίαν. Τούτου δ' ἕνεκα δὲν ἀνεμίχθη εἰς τὰ τρία κόμματα ἅτινα διήρουν τοὺς πολιτικοὺς ἀνδρας τῶν χρόνων ἐκείνων. Ὑπὸ τοιούτων δὲ ἰδεῶν ἐμφορούμενος, ἐκὼν ἄκων ὑπέεικον εἰς τὴν ἐπίμονον θέλησιν τοῦ βασιλέως Ὀθωνος, μὴ εὐρίσκοντος, ὡς ἔλεγε, κατ' ἄλληλον πρόσωπον διὰ τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης, ἠναγκάσθη ἐν ἀναλόγῃ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ, ἔχων συναδέλφους ἀνδρας μετὰ τῶν ὁποίων οὐδαμῶς συνεδιόξατο, πρεσβέυων ἄλλας θεωρίας περὶ συστημάτων διοικήσεως καὶ κυβερνήσεως, ὀρθὰς μὲν, ἀλλ' ἀνεφαρμόστους τότε. Ῥητῶς δὲ ὁμολογεῖ εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του, ὅτι «ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία, ὅχι βέβαια διὰ κακίαν ἔμφυτον εἰς αὐτὴν καὶ ἐπομένως ἀδιόρθωτον, δὲν περιέχει τὰ στοιχεῖα πρὸς σχηματισμὸν μιᾶς καλῆς Κυβερνήσεως».

Ὁ Πήλικας δὲν ἦτο προωρισμένος νὰ δράσῃ ὡς πολιτικὸς ἀνὴρ, ἦτο ἄνθρωπος τῆς θεωρίας, καὶ αὐτὴ ἡ Ἀμαλία εἶπεν εἰς αὐτὸν ἡμέραν τινά, καὶ τὸ ἀναγράφει ὁ ἴδιος, ὅτι δὲν εἶχε πρακτικὸν νοῦν. Ἐὰν δὲ ἀποδεχθῶμεν τὴν ἀληθεῖαν μεγάλου συγγραφέως ὅτι τὸ ὄρος τοῦ λόγου δεικνύει τὸν ἄνθρωπον, ὁ Πήλικας ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων του καταφαίνεται ὅτι ἦτο ἀσθενοῦς χαρακτῆρος, ἐφοβεῖτο εἰς πᾶσαν του πράξιν τὴν εὐθύνην καὶ τὴν κατάρχισιν. Ἡ μὴ ἀποδοχὴ τῶν γνωμῶν του ἐν τῷ ὑπουργικῷ συμβουλίῳ ἐπέφερεν εἰς αὐτὸν ἠθικὴν διατάραξιν καὶ ἀπνίαν, περὶ ὧν συχνὰ κάμνει λόγον. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος οὔτε ἐμπρὸς νὰ βαδίσῃ οὔτε ὀπίσω. Δὲν εἶχε τὸ σθένος τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρὸς τοῦ γνωρίζοντος νὰ προτείνῃ τὸ ὄχι.

Τούτου ἕνεκα τὰ ἀπομνημονεύματά του, ὧν δὲν δυνάμεθα ἐνταῦθα νὰ παραθέσωμεν περικοπὰς, διότι ἀποτελοῦσιν ἐν σύνολον συνεχῆς, περιορίζονται εἰς ἀπεικονίσεις τῶν ἐπὶ τῆς ὑπουργίας αὐτοῦ τελεσθέντων, οὐδὲν ἄλλως ἐξερχόμενα τῆς ὑπουργικῆς οὕτως εἰπεῖν τυπικῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν σχέσεών του μετὰ τοῦ Ὀθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας. Διαλαμπάνουσι δὲ κυρίως περὶ δύο μεγάλων πολιτικῶν γεγονότων, ἐν ἄλλοις μικροτέροις, περὶ τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν τῆς περιόδου ἐκείνης καὶ τῆς γνωστῆς ἀτυχοῦς ἐκστρατείας τῆς Καλαμπάκας. Περὶ ταύτης δὲ ἐλάχιστα μανθάνομεν· οὐδὲ ἐγνώριζεν ἴσως ὁ Π. καὶ οἱ λοιποὶ συνυπουργοὶ του περὶ τῶν ὀπισθεν τῆς πολιτικῆς σκηνῆς ἐργατῶν τοῦ κινή-

ματος τούτου, τὸ ὅποιον οἱ ἡμίσεις τῶν ὑπουργῶν ὑπεστήριζον ἔχοντες καὶ τὸν Βασιλέα Ὀθωνα ὑπὲρ αὐτῶν, οἱ ἄλλοι δὲ κατέκρινον ὡς ἐπιζήμιον εἰς τὴν χώραν ἀλλὰ δὲν εἶχον τὸ θάρρος νὰ παραιτηθῶσιν.

Οὐχ ἦττον μὲ ὅλας τὰς ἐλλείψεις τῆς σπουδαίας ἱστορικῆς ἀξίας τῶν ἀπομνημονευμάτων, ἀποτελοῦσι ταῦτα ζωηροτάτην εἰκόνα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τεχνικῶς γεγραμμένην καὶ ἐναργῆ ὑπὸ τεχνικοῦ καλῆμου ἐντίμου ἀνδρός. Αἱ παραστάσεις τῶν γεγονότων καὶ οἱ χαρακτῆρες τῶν προσώπων ὡς ἐν δράματι ἀπεικονίζονται, πολλῶν οὐχὶ εὐφύμων. Ἐξεικονίζονται δὲ πιστῶς τὰ πολιτικὰ ἦθη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ κατὰστασις κυβερνήσεως ἀνευ πολιτικῆς ἐνότητος, ἐκἄστου τῶν ὑπουργῶν αὐτοδούλως οὕτως εἰπεῖν ἐνεργούντος, ἐξ οὗ προέκυπτον περίεργα κωμικὰ ἐπιπέσματα, ἡ ἀνάμιξις τῶν πρεσβευτῶν εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα, εἰς βαθμὸν ὥστε ὑπέβαλλον αὐτοὶ καὶ τὰ σχέδια τῶν διακοινώσεων τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως πρὸς αὐτοὺς. Δραματικῶς δὲ ὑποτυποῖ ὁ Πήλικας τοὺς χαρακτῆρας τῶν προσώπων ἰδίως τῶν συνυπουργῶν του, τὰς ἰδιοτελεῖς αὐτῶν σχέσεις ἀπέναντι πολιτικῶν τῆς πατρίδος συμφερόντων.

Ἡ ἀνάγνωσις ἢ προσεκτικῆ τῶν ἀπομνημονευμάτων τούτων ἀνὰ πᾶσαν αὐτῶν σελίδα φέρει ἀνεπισηθῆτως, ἀλλὰ φυσικῶς εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἀναγνώστου τὴν σύγκρισιν τῶν πολιτικῶν ἠθῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως τοῦ τόπου πρὸς τὴν σημερινήν, καὶ προκαλεῖ τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ κατὰστασις ἐκείνη, ἣτις ἐπηκολούθησε καὶ μετὰ τὸ 1854, δὲν ἦτο δυνατὸν ἢ νὰ φέρῃ μοιραίως τὸ ἔθνος εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1862, ἣτις ὁμολογουμένως ὑπῆρξε σωτήριος ὠθήσασα τὸ ἔθνος εἰς ἀληθῆ πρόοδον. Ἄν δ' ἔκτοτε ἐπηκολούθησαν δεινὰ ἄλλα, ἂν ἐπῆλθον κακοδαίμοναι καὶ ἡμέραι πονηραί, τὸ ἔθνος ἐννόμως διὰ τῶν ἐλευθεριῶν ἃς ἀπέκτησε, καὶ διὰ τοῦ ἀσκουμένου ἐλέγχου ἐν τῇ Βουλῇ καὶ διὰ τῆς καταπληκτικῆς ἀναπτύξεως τοῦ τύπου ἔχει τὴν δύναμιν νὰ φέρῃ τὴν βελτίωσιν καὶ τὴν θεραπείαν.

A. M.

▶◀▶

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ψῆς βράδου πρὸς τὸ ἠλιόγεμα σὲ φονικὸ καρτέρι
 Ἄνθρωπο ξάπλωσε νεκρὸν ἐνὸς ἀνθρώπου χέρι.
 Διάβαινα ἐκεῖθε κ' ἐφθίξα· τὴ νύχτα στὸ κρεβάτι
 Παράδερνα ὡς τὴ χαραυγὴ χωρὶς νὰ κλείσω μάτι,
 Κι ὁ νοῦς μου γύρους ἔφερον, πουλάκι ξαφνισμένο,
 Ἄπο τὸ μαῦρο τὸ φονιά στὸ μαῦρο σκοτωμένο.

Κ' ἐβλεπα στὴς ἀγρούπνιας μου τὴν πύρριν ἀγωνία
 Τὸ ψυχομάχημα τοῦ ἐνὸς καὶ τ' ἄλλου τὴ μαγία,
 Καὶ σάμπως νάημιον καὶ τῶν δυῶ παράξενο ζευγάρι,
 Σὺ νὰ κρατοῦσα κι ἀπ' τ' ἄνοι κι ἀπὸ τὸ μακελλάρι,
 Δὲν ἐκλαίει μόνο τᾶμοιρα τοῦ σκοτωμένου χρόνια,
 Ἐνοιωθα καὶ γιὰ τὸ φονιά μιὰν ἄλλη ψυχοπῶνια.

Ἐτοῦτος ὁ παλιόκοσμος βρέχεται ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη,
 Ἄπ' ἄκρη σ' ἄκρη τρέφεται μετὰ τὸ αἷμα καὶ τὸ δάκρυ.
 Μαὶν δημίους καὶ θύματα, κορυδαλοὺς καὶ ψίδια,
 Μιὰν ἄλυσίδα μᾶς κρατεῖ στὴ φυλακὴ τὴν ἰδία,
 Καὶ μιὰν ἀκοῦμε δύναμιν, μιὰ προσταγὴν μεγάλην,
 Ποῦ κράζει νὰ χτυποῦν αὐτοὶ, κράζει νὰ πέψτουν
 ἄλλοι.

Ὁ ἄνθρωπος, καλὸς κακός, ὅπου τὸν βγάλη ὁ δρόμος,
Τὸ κρῖμα κι ἂν φορτώνεται, δὲ φταίει ἐκεῖνος ὅμως.
Ἐκεῖνος φταίει ποῦ ξαφνικὰ μᾶς ἔρριξε' ἐδῶ κάτω,
Ὅπως κι ἂν θέλης πὲς τὸ ἐσὺ τὸ φοβερὸ ὄνομά του,
Ἰεχωβά, Δία, Βισνοῦ, Βάαλ, Ἀλλάχ, Μεσσία.
Ἄς εἶνε ὅ,τ' εἶνε: Ὑἱὸν, Νοῦς, Πᾶν, Μοῖρα, Θεός,
Αἰτία!

Σὲ κάποιο ἀστέρι ἂν βριόκεται μιὰ θεῖα Δικαιοσύνη
Κι ἂν βλέπη,—ὄχι τὰ πλάσματα, τὸν Πλάστῃ αὐτῇ
Θὰ κρίνη.

Κι ἂν κάπου, σὲ ἀβασίλευτο φῶς ἄφραστῆς ἡμέρας,
Μᾶς καρτεροῦ ὁ πανάγαθος τοῦ Εὐαγγελίου Πατέ-
ρας,

Ὅλους, ὁμίους ἀπὸ τῆ μιᾶ καὶ θύματ' ἀπ' τὴν ἄλληλ,
Θὰ σφίξη σὺν ἀθῶα παιδιὰ στὴν ἀναρχὴν ἀγκάλῃ,
Σὰ νὰ ζητᾶν συγχώρησιν ἀπὸ τὰ θύματά του,
Γιατὶ τὰ πῆρε ἀτόχαστα καὶ τᾶρριξε' ἐδῶ κάτω!
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Υἱὸς καὶ Κόρη

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ κ. Γάζου ὠνειροπόλει διὰ τὸν υἱὸν τῆς Με-
νέξενον προῖκα πολλῶν χιλιάδων λιρῶν κόρην
ὠραίαν, εὐπειθῆ πρὸς τὴν μέλλουσαν πενθεράν τῆς
καὶ ὀλίγον βλάκα, διὰ νὰ εἶνε ὑποχείριος.

Ὅταν τὸν ἔβλεπε νὰ χαριεντίζεται μὲ νέαν γεί-
τονα, ἐλάμβανε στάσιν πολὺ σοβαρὰν καὶ ἔλεγεν
ἀξιοπρεπῶς:

— Μενέξενε, παιδί μου, δὲν πιστεύω βέβαια μὲ
τὰ σωστά σου ν' ἀποφάσισες ν' ἀγαπήσης αὐτὸ τὸ
κορίτσι. Ἐσὺ εἶσαι τὸ ἀκριβὸ μου τὸ παιδί καὶ ξεύ-
ρεις τὰς ἀρχάς μου. Ἐνας νέος, ἔχει τὸ δικαίωμα
νὰ διασκεδάξῃ μὲ ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου,
ἀλλὰ ν' ἀγαπήσῃ ἐκείνην τὴν ὁποίαν θὰ πάρῃ.

Ἐπειτα δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι τόσο βλάκας, γιὰ
νὰ πάρῃς κορίτσι χωρὶς παράδες. Ἄλλοι ποῦ οὔτε
τῆς χάρες σου ἔχουν, οὔτε τῆ θέση τῆ δική σου,
παίρνουν χιλιάδες.

Ὁ Μενέξενος τὰ ἤκουε αὐτὰ καὶ ἐφοῦσκονε σὺν
ινδιάνος ἀπὸ περηφάνια καὶ ἐξηκολούθει τὸ κατα-
κτητικὸν ἔργον του διασκεδάζων μὲ ὅλα τὰ κορίτσια
τῆς γειτονιάς.

Ὅταν δὲ ἐπήγαινε νὰ κοιμηθῆ, ὑπερήφανος ἐκ
τῶν θριάμβων του, ὠνειροπόλει τὴν ὠραίαν κλη-
ρονόμον, τὴν ὁποίαν ἡ φιλόστοργος μήτηρ του ὑπέ-
σχετο.

Ἡ κ. Γάζου εἶχε διαφορετικὰς ἰδέας διὰ τὴν
θυγατέρα τῆς Τασούλαν, ἡ ὁποία ἦτο ἡ ὠραιότερα
καὶ μικροτέρα κόρη τῆς συνοικίας (κατὰ τὴν γνώ-
μην τῆς μητρός τῆς).

— Ποιὸς τρελλὸς θὰ διῆ τὴν Τασούλα καὶ θὰ
γυρέψῃ χρήματα! ἔλεγε καὶ ἐμετροῦσε τὰς χάριτας
τῆς Τασούλας: ἦτο βεβαιοτάτη, ὅτι κανεὶς δὲν θὰ
διέπραττε τὸ ἔγκλημα νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν Τασού-
λαν χρήματα.

Μίαν ἡμέραν ἦλθεν εἰς φίλος τοῦ Μενέξενου,
πλούσιος κληρονόμος ἀπὸ τὴν Βλαχίαν καὶ ἡ κ.
Γάζου τὸν ἐφιλοξένησε μητρικώτατα καὶ ἐβίασε
τὴν Τασούλαν νὰ παίξῃ πιάνο.

Ὁ Βλάχος ἔφυγε ἐνθουσιασμένος ἀφοῦ ἔθλιψε πολὺ

ζωηρῶς τὰς χεῖρας τῆς κ. Γάζου, ἡ ὁποία συνε-
κινήθη.

Ἀμέσως προσεκλήθη ὁ ἀνδράδελφος τῆς κ. Γά-
ζου, διὰ νὰ γείνη σύσκεψις, πῶς ὁ κληρονόμος νὰ
μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του ἀδέσμευτος.

Διημερίθησαν ποικίλα σχέδια, καὶ ἐπὶ τέλους
ἀπεφασίσθη, νὰ τὸν φιλοξενήσωσι δι' ὀλίγας ἡμέ-
ρας εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου ἀπὸ μηνὸς ἔμενον.

Ἡ Τασούλα, ἓνα ὠχρόξανθο καρχεκτικὸ κορίτσι,
τὸ ὁποῖον ὑπέφερε καὶ ἀπὸ αἰμοπτυσίας, ἦτο πάν-
τοτε μελαγχολικὴ καὶ ἔρριπτε καὶ ἔρριγιε ἅμα ἤκουε
νεκρῶσιμον ψαλμὸν ἢ ἅμα ἐμύριζε λιβάνι.

Πάντοτε ὑπὸ διαίταν, πίπτουσα ἀσθενὴς ἅμα
ἔτρεχε λιγὰκι περισσότερον, ἔχανε καὶ αὐτὴν τὴν
ζωηρότητα τῆς ἡλικίας τῆς καὶ διήρχετο ὥρας ὀλο-
κλήρους, βλέπουσα τὴν λευκοκύανον λεκάνην τῆς
Προποντίδος ἢ ἀκούουσα τὴν ἀηδὸνα νὰ ψάλλῃ.

Μέσα εἰς τὸν σύρτην τοῦ γραφείου τῆς, θὰ εὗρι-
σκε κανεὶς τετράδια πλήρη στίχων ἐμπνευσμένων.
Ἐφάλλε τὸν θεὸν καὶ τὴν φύσιν ἡ ποιητικὴ κόρη
καὶ ἐνίοτε παρεπονείτο, διότι εἰς αὐτὴν ὁ καλὸς θεὸς
τόσφ φειδωλὸς ἐφάνη.

Εἰς κανένα δὲν τοὺς ἀνεγίνωσκε: διότι ἡ κ. Γά-
ζου ἦτο αὐστηρὰ μητέρα καὶ δὲν ἤθελε ἡ κόρη τῆς
νὰ καταγίνεται εἰς τόσφ μπόσικα πράγματα, ἐνῶ
μποροῦσε πολὺ καλὰ, αὐτὸν τὸν χαμένο καιρὸ, νὰ
τὸν χρησιμοποιήσῃ κεντῶσα ἢ ράπτουσα διὰ τὴν
προικὰ τῆς. Ὁ δὲ Μενέξενος ἀπεφάνθη πολλάκις
ὅτι αὐστέρᾳ ἀφοῦ γραφτήκανε τόσφ ὠραῖα πράγ-
ματα, ἦταν περιττὸ νὰ κάθονται καὶ οἱ σημερινοὶ
νὰ μουντζουρώνουν τὸ χαρτί.

Μίαν ἡμέραν, ἐτόλμησε νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς τὴν
μητέρα τῆς, διὰ μίαν φίλην τῆς, ἡ ὁποία ἐλάτρευε
τὸν Μενέξενον. Ἡ κόρη, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἐταρά-
χθη ἀπὸ κλονισμὸν τοιοῦτου πάθους, ἔβλεπε τὰ
πικρὰ δάκρυα καὶ τὴν σαλευομένην ὑγείαν τῆς φί-
λης τῆς καὶ συνεκινεῖτο. Ἄλλως τε ἐγνώριζε, πόσον
ὁ ἀδελφὸς τῆς ἐφάνη ἐνοχος καὶ ἐπίμονος δι' αὐτὸ
τὸ πτωχὸ κορίτσι καὶ ἦτο τόσφ εὐαίσθητος, ὥστε
τὴν ἔτυπεν ἡ συνειδήσις, διὰ τὰ ἀτοπήματα τοῦ
ἀδελφοῦ.

Ἡ κ. Γάζου ἀνεπήδησε μὲ κόμην ἀνωρθωμένην
καὶ ἔρριψε φοβερὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς τολμηρᾶς θυ-
γατρὸς τῆς ὕψωσε τὴν φωνὴν (διὰ ν' ἀκούσῃ καὶ
ἡ ἀνόητη ἐκείνη καὶ νὰ μὴν ἐλπίζῃ τίποτε):

— Ἄκου ἐκεῖ! . . . ἓνας νέος τῆς σειρᾶς τοῦ
Μενέξενου, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διασκεδάσῃ λι-
γὰκι. Αὐτὸ ποῦ τὸ εἶδανε οἱ καρχαζαῖς γραμμένο!
Ἄς περιμαζέψουν τὰ κορίτσια τους: ἐκεῖνος παλη-
κὰρι εἶναι, κάμνει ὅ,τι θέλει.

— Μὰ, μητέρα, τῆς ὠραίσθη, νὰ ἀνήκῃ μόνον
εἰς ἐκείνην.

— Ἀνήκει ξανήκει ἐγὼ δὲ ξέρω. Ἐκεῖνος μπορεῖ
νὰ πῆ ὅ,τι θέλει: ἐκείνη σὺν φρόνιμο κορίτσι, νὰ
μὴ πιστέψῃ. Νὰ γυρίσῃ νὰ διῆ τὸ Μενέξενο!!!!
Ποιὰ; τῆς Μαριόγκας τῆς λουτράρενας ἡ δισεγ-
γονή. Ἡ γιὰγιά μου τῆ θυμοῦντανε τῆ προγιαγιά
τῆς, μέσα στὸ λουτρό νὰ χορεύῃ καὶ νὰ μαζεύῃ πα-
ράδες. Ποῦ καταντήσανε οἱ νέοι τῶν οἰκογενειῶν!
νὰ ξεπέφτουν παιὰ καὶ σὲ τέτοια ὑποκείμενα. Ἄ-